

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 402/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. mája 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti TVRDEX, s. r. o., Pod Velingom 257, Tvrdošín, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. JURKOVEC ADVOKAT DK, s. r. o., M. R. Štefánika 1822, Dolný Kubín, v mene ktorej koná advokát JUDr. Roman Veselovský, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 5 Co 30/2016-180 z 29. februára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti TVRDEX, s. r. o., odmieta pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. apríla 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti TVRDEX, s. r. o., Pod Velingom 257, Tvrdošín (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k.

5 Co 30/2016-180 z 29. februára 2016 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“ alebo „napadnuté rozhodnutie“, v citáciách aj „Uznesenie č. 2“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že krajský súd „zmenil uznesenie Okresného súdu Námestovo č. k. 10 C /22/2015-45... tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol...“, čím podľa sťažovateľky porušil jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy tým, že sa „uspokojil s nepreukázaným tvrdením o existencii práva zo strany jednej sporovej strany, a to všetko v situácii, kedy súdny spis ani odôvodnenie Uznesenia č. 2 neobsahujú odkaz na dôkaz preukazujúci predmetnú právne relevantnú skutočnosť, ktorá predstavuje podstatnú skutočnosť na základe ktorej bolo Krajským súdom Žilina rozhodnuté“.

Sťažovateľka následne vo svojej sťažnosti cituje časť odôvodnenia uznesenia krajského súdu, z ktorého vyplýva:

«Z listinných dôkazných prostriedkov predložených žalovaným bolo zistené, že prístup k stavbe (nehnutel'nosti vlastnícky patriacej žalobcovi) je zo severovýchodnej strany objektu od rieky [REDAKOVANÉ] a z areálu [REDAKOVANÉ]. Uvedená skutočnosť vyplýva z projektovej dokumentácie a technickej správy vypracovanej spoločnosťou [REDAKOVANÉ], ktoré boli vyhotovené pre realizáciu stavby „priemyselná budova pre elektronickú výrobu“... boli súčasťou kolaudačného rozhodnutia zo dňa 2. júna 2005... Z predloženej fotodokumentácie bolo zistené, že žalobca má prístup do areálu svojej nehnuteľnosti aj cez inú prístupovú cestu, pričom sám žalobca zamedzil prístup k nehnuteľnosti mimo areál žalovaného vybudovaním oplotenia.»

V súvislosti s uvedenými skutkovými zisteniami krajského súdu sťažovateľka vo svojej sťažnosti uvádza, že ak by krajský súd «vykonal riadne posúdenie existencie/neexistencie alternatívneho prístupu a to napríklad zistením skutkového stavu napr. podľa katastrálnej mapy, zistil by zrejme, že

- a) jednak predmetný alternatívny „prístup“ je zrejme cestička v tráve popri rieke a fakticky neexistuje... a

b) tiež by zistil, že areál sťažovateľa je kompletne uzavretý a obklopený pozemkom vo vlastníctve žalovaného v 1. rade... a v súdnom spise sa nenachádza žiadna dokumentácia s kvalitou..., ktorá by preukazovala skutočnosť, že alternatívny prístup existuje...».

Sťažovateľka na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu, napadnuté uznesenie krajského súdu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie a zároveň jej prizná úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, nepripustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť

uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení ňou označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavou napadnutým uznesením krajského súdu.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania preskúmal, či sťažnosť sťažovateľky obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods.1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd zistil, že sťažovateľka spolu so sťažnosťou nedoručila ústavnému súdu kópiu napadnutého uznesenia krajského súdu, proti ktorému sťažnosť smeruje, a to ani do dňa jej predbežného prerokovania (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde), napriek tomu doručila ústavnému súdu s predmetnou vecou nesúvisiace uznesenie krajského súdu č. k. 20 S 79/2015-58 zo 7. septembra 2015, ktorým krajský súd rozhodol o jej žalobe zo 17. marca 2015 podanej proti obci [REDAKOVANÉ] a mestu [REDAKOVANÉ].

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažnosť v predloženej podobe nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

V súvislosti s uvedeným nedostatkom ústavný súd pripomína, že tento nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na takýto postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). V tejto spojitosti ústavný súd už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č.586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“ Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta), pričom v tejto súvislosti vychádzal ústavný súd z toho, že podľa údajov uvedených v sťažnosti sťažovateľka je zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2016